

Ammattiunionismin Merkitys Tänäpäivänä

Kirj. Wm. Rein.

Täällä Amerikassa, samaten kuin muissakin teollisuusmaissa, on ammattiunionismissä nykyään yleisen pohdinnan alaisena työläisten keskuudessa. Melkein jokainen työläinen on joskus joutunut kosketukseen ammattiunionien kanssa. Melkein jokaisella työläisellä on kokemusta ammattiunionismista.

Syy ja seurauksen laki.

Tässä maailman äärettömässä kaikkeudessa kaikki ilmiöt tapahtuvat vissien lakien mukaisesti. Määrätynlaiset olosuhteet aina tuottavat vissin eli määrätynlaisen tuloksen. Tätä seurausta eli tulosta ei millään tavalla voi estää eikä muuttaa, jollei sitä syytä, josta seurauksena johtui, ensin poisteta.

Vuosituhanien kokemuksista olemme tulleet huomaamaan kuinka tässä suuressa Luonnossa elämä alkaa, kehittyy ja kuolee. Heti kun jokin olio on täydellisesti kehittynyt, alkaa hänen kuoleutumisprosessinsa. Kuollessaan ei hän, eli se aine, josta hän on kokoonpantu, häviä, vaan hajoaa alkuperäisiin osiinsa. Se yhdistyy jälleen, eli tuo uutta elämää, toisena oliona ja mahdollisesti kokonaan toisessa muodossa.

Näin tapahtuu eläimille ja kasveille. Samaten myöskin yhteiskunta- ja valtiomuodoille, järjestöille, aatteille ja pyrkimyksille. Viimeksimainituille siksi, että ne ovat suoranaisesti riippuvaisia elämästä, kulloinkin elävästä ihmiskunnasta. Ne ovat heijastus ihmiskunnasta, niistä vaikuttamista ja olosuhteista, joissa ihmiset kulloinkin elävät.

Siksi ne muuttuvat sen mukaan kuin ihmiset, heihin vaikuttava ympäristö ja elämäntavatkin muuttuvat. Luonnollistahan on, että kuva peilissä muuttuu, sikäli kun sen edessä oleva esine eli oliokin muuttuu.

Vanhaa tavaraa.

Ammattiunionismi eli ammattiyhdistysliike on tänä päivänä jo täydellisesti kypsä. Se on saavuttanut kehityksen korkeimman huipun.

Ammattiyhdistyksen kehityskausi alkoi jo keskiajalla. Nykyiset ammattiunionit polveutuvat epäsuorasti n. k. ammattikuntayhdistyksistä, joiden kehityskausi alkoi jo 1000-luvulla.

Suoranaisesti nykyaikaiset ammattiunionit polveutuvat niin sanotuista kisälliyhdistyksistä, joiden kehityskausi alkoi 1400-luvulla.

Siihen aikaan vallitsi käsiteollisuus. Koneita ei ollut. Rääätälit, suutarit, sepät, muurarit y. m. ammattilaiset valmistivat tuotteensa käsin eli käsikojeita käyttäen. Valmistustekniikassa oli tuskin minkäänlaista työjakoja. Kukin mestari oppilaineen ja kisällinen valmisti tuotteet raaka-aineesta valmiiksi kuluttajalle käytettäväksi.

Alkuperäisiin ammattikuntayhdistyksiin kuuluivat sekä mestarit että kisällit. Kumminkin heistä silloin tekivät yhdessä työtä. Yleinen sopusointu vallitsi silloin mestarin ja kisällin välillä, sillä heidän materiaalisten etujensa ristiriita ei ollut ensinkään ammotavan suuri. Joskin mestari toisinaan oli koirankurinen ja ankara, korvasi sen tieto siitä, että hänestä (kisällistä) itsestään tulee myöhemmin mestari, etuoikeuksineen.

Sikäläisten ammattiyhdistyksen tarkoituksena oli taistella alati ahdistavia feudaliherroja vastaan, kontrolloerata tuotantoa eli käsiteollisuutta, kilpailun estämiseksi. Jos joku yksityinen mestari oppilaineen yritti kehittää ja parantaa tuotteitaan paremmaksi kuin toisten, esti sen ammattikuntayhdistys armotta.

Huomaamme kuinka ammattiyhdistykset jo kehdoissaan, satoja vuosia sitten, olivat teollisuuden ja tuotantotekniikan kehityksen jarruina. Niiden säännöissä tarkasti määrättiin minkälaisia tuotteet saivat olla, missä sitä ammattia sai harjoittaa ja myöskin ammattilaisten työpäivän pituus ja työpäivien lukumäärä.

Tavallinen työaika oli silloin 50—60 tuntia viikossa. Englannissa jo 15:lla vuosisadalla oli ammattilaisten työpäivän pituus 8 tuntia vuorokaudessa.

Kun vertailemme nykyistä työpäivää silloiseen, niin huomaamme kuinka vähän — jos ensinkään — ammattiunionit ovat sitä voineet näiden satojen vuosien aikana lyhennyttää. Näyttää kerrassaan uskomattomalta, että mi-

kään työläisten järjestö tai järjestäytymismuoto voi olla niin keho ja mädäntynyt, ettei se vuosisatojen kuluessa edes kukonaskeleen vertaa voi jäsentensä työpäivää lyhentää. Se seikka saattaa sen vielä sitäkin merkillisemmäksi, kun samalla aikaa konetekniikka on kehittynyt huimaavassa määrässä, tehden tuotannon moninkerroin nopeammaksi ja helpommaksi, siten saattaen työpäivän lyhenemisen ei ainoastaan mahdolliseksi, vaan välttämättömäksi.

Luokkarajat.

Ennen pitkää selveni mestareille eräs seikka. Mestareita tuli liian paljon, joista muodostui vaarallisia kilpailijoita. Tiukennettiin yhdistyksien sääntöjä. Tehtiin kisällille mestariksi pääsy vaikeaksi, melkein mahdottomaksi. Ainoastaan mestarien pojista ja muista sukulaisista voi enää tulla mestareita, ilman äärettömiä vaikeuksia.

Tämä luokkarajojen kärjistyminen alkoi 14:llä vuosisadalla. Kisällit ja oppilaat erotettiin tykkänään ammattikuntayhdistyksien jäsenyydestä. Kisällit perustelivat n. k. kisälliyhdistyksiä, joista polveutuvat nykyiset ammattiunionimme.

Kisälliyhdistyksien alkuperäisenä tarkoituksena lienee ollut sairausapurahaston kartuttaminen jäsenmaksujen avulla, mutta niistä nopeasti kehittyi n. k. taistelujärjestöjä. Kuilu oli syntynyt mestarien ja kisällien välille. Se merkitsi luokkasotaa, vaikka suuri osa Amerikan ammattiunionisteista ei sitä vielääkään älyä. Yleisesti tunnettu tosiasia on, että amerikalaiset ammattiunionistit ovat paljon tyhmempiä ja tietämättömmiä kuin europalaiset.

Mestarien ammattikuntayhdistykset näkivät kisällien ammattiyhdistyksissä vaaran. He taistelivat niitä vastaan. Säädettiin lakeja, joissa kisällien yhdistykset tuomittiin laittomiksi. Täten estettiin ne toimimasta julkisesti joksikin aikaa, mutta silloin niiden toiminta muuttui salaiseksi. Jo 1400-luvulla ne kävivät lakkoisteluihin mestareita vastaan.

Lisääntyivät ja täyttivät maan.

Ammattiyhdistykset tulivat lukuisiksi v. 1800. Amerikassa ensimmäinen ammattiyhdistys perustettiin 1803. Se oli New Yorkin laivaseppien liitto. Vuonna 1806 perustettiin New Yorkissa puuseppien ammattiyhdistys.

Ammattiunionismin varsinainen hyökyaalto nousi Englannissa ja Amerikassa v. 1830. Niitä perustettiin nopeasti kaikkialle. Ne kävivät toisinaan rivakkaaseen taisteluun työnantajia vastaan.

American Federation of Labor perustettiin v. 1881. Sen jäsenluku on kasvanut huomattavasti. Vuonna 1911 siinä oli 1,761,835 henkilöä. Nykyään sen jäsenmäärän väitetään olevan noin kolme miljoonaa.

Tienristeyksessä.

Niillä keskiaikaisilla ammattiyhdistyksillä ei ollut suurta merkitystä luokkataistelussa, sillä luokkarajat eivät olleet silloin vielä ammattilaisten keskuudessa selvät. Kisällistä sangen usein tuli mestari. Hänen palkkatyöläisaikakautensa oli väliaikainen.

Silloin vasta kun luokkarajat selvenivät, tuli ammattiunionismi merkitykselliseksi ammattilaisten keskuudessa.

Vasta 1800-luvulla alkoivat tuotantotavat muuttumaan siinä määrässä, että kisälleistä ei enää, harvoja poikkeuksia lukuunottamatta, kehittynyt mestareita eli työnantajia. Sen sijasta kisällit joutuivat tekemään työtä koko ikänsä. Silloin alkoivat luokkarajat ammattilaistenkin keskuudessa tulla selvästi näkyviin, vaikka niistä sokeista veikkosista harva sitä huomaa vielä tänäkin päivänä. Nykyaikana on se tilanne, että ammattilaiset pysyvät työläisinä koko ikänsä, kehittynyt huippuunsa. Työläisestä ei enää voi kehittyä työnantajaa eli kapitalismia, vaan hän pysyy työläisenä koko elämänsä ajan, ja hänen lapsitaan taas tulee työläisiä.

Luokkasota.

Asiaan kuulumattomana tässä sivumennen mainittakoon, mihin tällainen asiain kehittyminen johtaa. Sen mukaan kun luokkarajat selvenevät, kun työväenluokka eroaa kauemmaksi kapitalistiluokasta, suurenee se ristiriita, joka vallitsee työ- ja kapitalistiluokan välillä. Tämä puolestaan johtaa työläiset suurempaan luokkatietoisuuteen ja luokkavihaan. Sen johdosta taas kapitalistit ovat pakoitetut, valtansa säilyttääkseen, olosuhteita kiristämään. Ne tekevät sen hävittämällä puhe-, paino- ja kokoontumisvapauden, järjestämällä erikoisen tehokkaan kasvatustyön ja yleensä tiukentamalla rautaista kurinpittoa. Asiain näin kehittyessä on mahdoton välttää lopul-

lista yhteentörmäystä. Se pakollisesti johtaa hirmuiseen taisteluun maailman yliherruudesta.

Jokainen meistä on varma siitä, että siinä taistelussa työläiset lopullisesti voittavat, mutta katkerat ovat ne pettymykset ja suuret ne uhraukset, jotka työväenluokka saa kokea ja menettää, ennenkuin lopullinen voitto on saavutettu.

Vihaavat koneita.

Ammattilaiset ovat aina olleet koneiden vihollisia. Ammatillaiset tänäkin päivänä vihaavat koneita kuin ruttoa. Jokainen uusi keksintö, jokainen uusi kone tai koneenosa tuotuna teollisuuden palvelukseen, saa katkeran kirouksen ulostumaan ammattilaisen suusta.

Miksi?

Eikö kone edistä tuotantoa? Eikö kone helpota ihmisten olemassaolontaistelua? Eikö kone ole väsymätön taistelija ihmisen hyväksi? Eikö koneiden avulla voida lyhentää ihmisen työpäivän pituus melkein olemattomiin? Eikö koneiden avulla voida suorittaa kaikki raskaat, vaikeat ja vaaralliset tehtävät, joiden suorittamiseksi ihmiskäsien kautta täytyisi uhrata äärettömän paljon ihmisenergiaa ja miljoonien työläisten terveys? Eikö koneiden avulla tuotetut tavarat ole säännöllisempiä, kauniimpia ja paremmin tehtyjä kuin käsin tehdyt? Eikö se ole kone, joka lopullisesti tulee kapitalistiluokan kukistamaan, sätämällä yhä enempi ja enempi työläisiä työttömäksi?

On.

Kone on se, joka pakottaa meidät poistamaan erikoisen omistavan luokan, ja järjestämään tilalle yhden, tuottavan ja omistavan luokan, nimittäin kaikkiomistavan työväenluokan. Kone on se, joka tekee meille mahdolliseksi ravita ja pitää itsemme kunonssa, noin kymmenen tunnin työllä viikossa ja vieläkin vähemmällä, sen mukaan kuin koneet kehitetään laajemmiksi, monipuolisemmiksi ja automaattisemmiksi.

Työväenluokan tulevaisuus, samaten kuin tämänkin päiväiset olosuhteet, ovat suorastaan koneista riippuvaiset. Mitä hitaammin kehitetty konetekniikka, sitä hitaammin kehittyy työläisten tuotanto- ja työnopeus, joka estää työpäivän pituuden nopean lyhenemisen.

Sen täytyy näin olla. Se on syyn ja seurauksen laki, jota on mahdoton välttää.

Jos ei teollisuus ja konetekniikka ole kehittänyt kapitalismin aikana, eli ennen työläisten valtaanpääsyä, on työläisten itsensä se lopultakin kehitettävä. Teollinen yhteiskunta voidaan perustaa ainoastaan sinne ja siellä, jossa tuotetaan koneilla, eikä käsin.

Mutta vastaamatta on vielä kysymys: miksi ammatillaiset vihaavat koneita, vaikka työväenluokan suhde konetekniikkaan on sellainen kuin edellä kerroin?

Kone kaivaa perustuksen ammattilaisen jalkain alta. Kone hävittää ammatit. Kone tekee ammatitaidon tarpeettomiksi. Kone alentaa ammatilaiden elintasoja. Kone tekee ammattilaisesta yhdenvertaisen sekatyöläisen kanssa. Kone riistää ammattilaiselta kaikki etuoikeudet.

Vieläkö ihmettelette, miksi ammattilainen vihaa koneita?

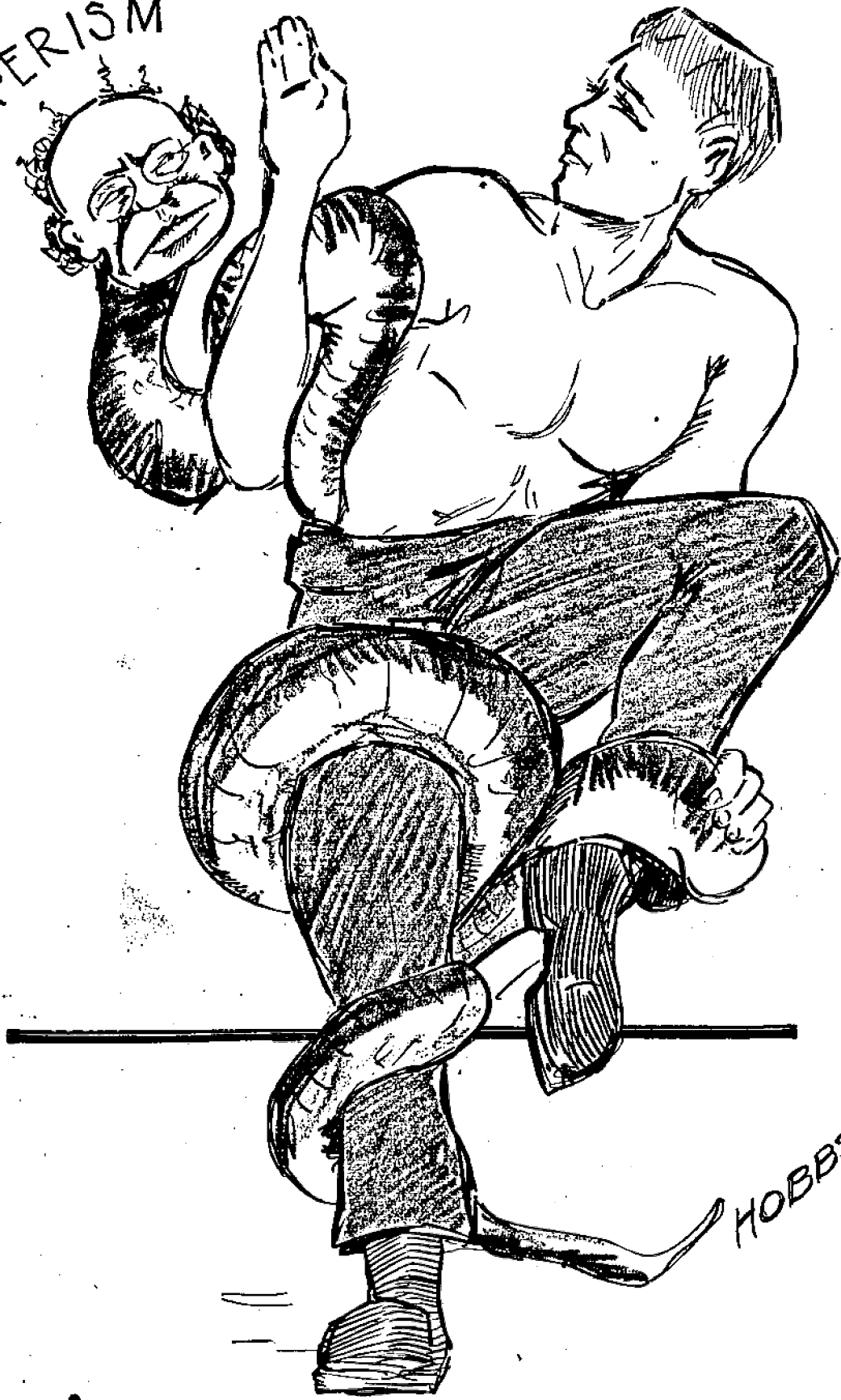
On tarpeetonta tässä lähteä perinpohjin tutkimaan, miten koneet hävittävät ammatit. Kukapa meistä ei olisi käynyt sisällä josakin tehtaassa eli tuotantolaitoksessa ja itse omin silmin nähnyt miten koneet tulevat perinpohjin hävittämään yksilöllisen ammatitaidon, ja ovat sen jo suuressa määrässä hävittäneetkin.

Ei enää suutari neulo kenkiä, ei korjaaakaan. Sen tekevät koneet. Ei enää räätäli käsin neulo vaatteita. Ei enää puuseppä tee huonekaluja eikä muita kappaleita. Ne tehdään koneilla. Voipa sanoa, että kaikki, mitä nykyään käytämme ja näemme toisten käyttävän, on tehty koneilla — lukuunottamatta parin sulkkia tai villapaidan, jonka vaimomme eli lemmikkimme on meille kuttonut joutohetkinään, ei minkään tuottavaisuuden kannalta katsoen, vaan yksinomaan meitä ilahduttaakseen sillä tiedolla, että sellainen tuote voidaan käsinkin valmistaa, joskin se tulee maksamaan satoja kertoja enemmän kuin koneella tuotettuna, suurissa tuotantolaitoksissa.

Miten kone alentaa ammattilaisen elintasoja?

Koska muinaisina aikoina tarpeellisen ammatitaidon saavuttamiseksi täytyi uhrata kolme, jopa viisikin vuotta niinkutsuttuna oppiaikaan, kisällinä, ei ammatillaisia ollut pal-

GOMPERISM

HOBBS

jon enempää kuin mitä kipeästi tarvittiin, oli pa niistä joinakin vuodenaikoina huomattava puutekin. Tästä johtui, että ammattilaisille maksettiin vähän enemmän palkkaa kuin sekatyöläisille ja päästettiin — niinkuin esimerkiksi vanhassamaassa — isännän eli työnantajan kanssa samaan pöytään syömäänkin. Ammattilaisilla on myöskin aina ollut vähän lyhyempi työpäivä kuin ammattitaidottomilla työläisillä. Sen korkeamman elintason osoituksena ja tunnusmerkkinä ovat he, erittäinkin täällä Amerikassa ikäänkuin yhteisestä sopimuksesta, pitäneet kaulassaan valkoista, kovaksi tärkättyä liinakaulusta, joka, joskin epäkäytännöllinen työssä, on aina ollut jonkinlainen varallisuuden ja korkean elintason tunnusmerkki.

Työnjako.

Koneiden käytäntöön otettua työnjako on aivan erilainen kuin ammattilaisten aikainen työnjako. Ammattilainen itse valmistii tuotteen raaka-aineesta valmiiksi kuluttajalle lähetettäväksi. Toisin on koneiteollisuudessa. Siellä tavaran valmistaminen jaetaan kymmeneen, satoihin, jopa tuhansiinkin eri osiin. Yksi kone valmistaa ainoastaan yhtä osaa, tai yhtä eri työtä jostakin osasta. Se tehtävä on niin yksinkertainen, että kone ja sitä hoitava työläinen saavuttavat äärettömän työ- eli tuotantonopeuden. Kuka tahansa voi sen tehtävän oppia puolessa tunnissa ja erittäin taitavaksi muutamassa päivässä.

Täten ammattilaisesta tulee yhdenvertainen sekatyöläisen kanssa. Hänestä tulee vaan tavallinen teollisuustyöläinen, jolla ei ole mitään ammattietuoikeuksia. Hänestä tulee vaan yksi jäsen suureen tuotantoarmeijaan, jonka yksilöllinen kyky ja merkitys on tuskin huomattava.

Tämä johtaa hänet solidariseksi koko työväenluokkaa kohtaan. Hänelle kehittyvät samat mielihäpeet ja ihanteet kuin muillekin teollisuustyöläisille. Hän lakkaa olemasta kapitalistein taputtamana lemmikki-koirana. Hänestä tulee urhoollinen luokkataistelija.

Kehityksen jarruja.

Ammattiunionit, silloin kun yksilöllinen ammattitaito vielä oli tarpeellinen, olivat paikallaan. Ammattilaiset olivat silloin tavallaan oikeutettuja niihin vähäpätöisiin etuoikeuk-

siin, joita heillä oli, koska he ymmärsivät niitä vaatia. Muta nyt ammattitaito on tarpeeton. Ammatit ovat jo suureksi osaksi hävinneet ja loput ovat häviämistilassa. Ammattilaisilla, ammattiunioniottensa välityksellä, ei ole oikeutta pyrkiä säilyttämään entisiä olosuhteita, estämään konetekniikan kehitystä ja sulkemaan toisia työläisiä töistä, joita he voivat ja tahtovat suorittaa.

Tähän juuri keskittyykin ammattiunionien toiminta tänä päivänä. He pieninä joukkoina, vanhojen järjestöjensä avulla, koettavat saada ja säilyttää entisiä etuoikeuksiaan. He ratastavat keppihevosella "skilled labor", vaikka sen työn ja ne tehtävät, jotka he suorittavat, voi ilman edelläkäypää kokemusta suorittaa kuka känsäkoura tahansa.

Miksi sulettu työpaja.

Yksi ammattiunionien tyypillisimpiä vaatimuksia on aina ollut sulettu työpaja. Vaativatko he sulettua työpajaa siksi, että saisivat teollisuuden tai jonkun ammattialan kontrollin unionsa käsiin?

Ei.

Ammattiunionit eivät ole koskaan tavoitelleet saadakseen kontrollivaltaa tuotantoon, kokonaisuudessaan tai johonkin sen haaraan. He vaativat sulettua pajaa siksi, että voisivat estää toiset työläiset tunkeutumasta sille alalle. Päämääränsä saavuttaakseen he asettavat suuria summia unioniensä sisäänpääsymaksuiksi. Koska he vihaavat ulkomaalaisia ja ovat isänmaallisia, asettavat he sellaisia esteitä ulkomaalaisten tielle, että heidän on mahdoton heidän unionihinsa päästä, vaikka suostuisivatkin maksamaan ne hirmuisen suuret sisäänpääsymaksut ja verotukset, jotka heille ovat määrättyt.

Täten, estämällä toisia työläisiä liittymästä jäseniksi unionihinsa, joka on välttämätön työnsaanti-ehto, he koettavat keinotekoisesti pitää työvoimaansa kalliimpaan kuin toisten työläisten.

Ammattikateus.

Ammattilaiset ovat kateita, vihamielisiä ja epäsolidaarisia toisia työläisiä kohtaan. Jos heidän riveihinsä on päässyt puikahtamaan joku epäisänmaallinen teollisuustyöläinen, he aktiivisesti katsovat häntä sangen karsaasti ja koettavat sokaroita hänet pois työstä. He

siellä ole niinkään suurta. Palkat ovat Hastings ja Holdridgin ympäristöillä nykyisin 60 ja 70 sentin korvilla.

Ottakaa huomioon! Iowassa tulee tänä kesänä jättiläisato korjattavaksi ja muutamien viikkojen sisällä syntyy siellä suuri miesten kysyntä kautta valtion. Minnesotassa on myöskin valmistumassa suurin sato koko sen valtion historiassa, joka myöskin valmistuu joidenkin viikkojen kuluttua; heinänteko on käynnissä juuri parhaillaan molemmissa näissä valtioissa, mutta palkat ovat ainoastaan siinä kolmen dollarin seutuvilla, eikä ole myöskään tuntuvampaa työläisten puutetta.

Heinätyö on nyt käynnissä Etelä-Dakotassa ja tarjoillut palkat vaihtelevat siinä 2.50—3.50 paikkeilla. Sjeltä ilmoitetaan suurta satoa ja aikaisen rikkiin leikkaus alkanee ehkä Redfieldin, Dolandin, Frankfordin kaupunkien ja ympäristöjen seutuvilla tämän viikon lopulla; palkanmaksu alkaa viidestäkymmenestä sentistä, mutta muistakaa, ettei siellä ole vielä suurempaa miesten kysyntää vielä pitkään aikoihin. Watertownin ympäriltä saapuneet tiedot kertovat tulvan hävittäneen sadon, palkat tässä tapauksessa tietysti tulevat olemaan alhaiset tällä So. Dakotan osalla.

Heinätyö on käynnissä pitkin Soo Line'in valtatie vartta; tarjotut palkat ovat \$2.50 ylöpsäin, mutta miesten kysyntä on heikkoo. Siellä on taas runsas vilja-sato syntymässä kaikkialla, mutta se ei ole Pohjois Dakotassa vielä valmis 20 päivään. Siellä on jonkun verran koornimullitus-kyntöä Oakesin ympärillä \$3.00 ja \$4.00 palkoilla.

Kaikkien Oklahoman ja Kansasin viljalkentiltä tulevien delikeittien pitäisi poiketa Omahassa tai Sioux Cityssä, ottamassa kyliksi tarpeita Dakotien hyökkäystä varten; kelvollisten jäsenten, joilla ei ole ollut Kansasissa valtakirjoja mukanaan, tulisi varustaa ne Dakotaan menoa varten.

Muistakaa, me katselemme 1,000 työmaadelikeittia elokuun 1 päivään mennessä. — Muistakaa päiväpalkka kassaa linnassaolevien poikiemme hyväksi.

Parhailla toiveilla O.B.U. puolesta, teidän

D. N. Simpson,

Chairm. Gen. Org. Com.

Mat. K. Fox,

Secy. Treas. A.W.I.U. No. 400.

"Jani-Farmari" näkee myrskyn nousevan.

Ammattiunionismin Merkitys Tänäpäivänä.

(jatk. 149 sivulta.)

koettavat uuvuttaa hänet kilpatyöllä. He eivät neuvo häntä missään tapauksessa.

Taistelutaktiikka.

Ammattiunionit järjestävät työläisiä ammattitain eri ryhmiä, jotka eivät ole minkäänlaisessa yhteydessä toistensa kanssa. He pyytävät etuja ja olosuhteiden parannuksia aino-

astaan oman unionsa jäsenille. He tekevät pitkäaikaisia sopimuksia työnantajien kanssa, joita sopimuksia he poikkeuksetta, pyhästi kunnioittavat. Heillä on kaksi pyyntöä, tai vaatimusta — jos niitä siksi voi sanoa — nimittäin: "sulettu työpaja" ja "kohtuullinen palkka kohtuullisesta päivän työstä."

Pyyntöjensä painostamiseksi he käyvät pieniin, paikallisiin lakkoihin. Silloin kun "veljet" yhdessä paikassa ovat lakossa, tekevät toiset veljet työtä tulisella kiireellä toisessa paikassa ja maksavat lakkoavustusta lakossaoleville veljille.

Kaikki tiedämme, että lakolla on merkitystä ainoastaan sikäli, kun sen avulla voidaan seisauttaa tuotantoa laajassa määrässä. Paikalliset lakot saavat aikaan ainoastaan jonkun verran hänkaluutta jollekin yksityiselle kapitalistille tai ryhmälle. Mutta hyvästä tahdostaan kapitalistit melkein aina antavat joitakin murusia, hyvän sopusoinnun ammattilaisten ja kapitalistien välillä ylläpitämiseksi.

Siten kapitalistit estävät yksimielisyyden ja solidarisuuden kehittymästä työväenluokan keskuuteen.

Yksilölliset pyrkimykset.

Ammattiunionit eivät tunnusta luokkaetuja, luokkataistelua, eivätkä luokkarajoja ensinkään. He valvovat ainoastaan omia, yksilöllisiä etujaan. Heille on yhdentekevää, josko he voivat korottaa elintasoaan sitä toisilta työläisiltä alentamalla, tai ilman sitä. He katsovat karsaasti, jos ammatitaidottomille ylennetään palkkaa tai lyhennetään työpäivää. He kaikkiin voimin vastustavat teollisuustyöläisten — ei-ammattilaisten — järjestämistä. He eivät koskaan tahdo auttaa teollisuustyöläisiä lakkotaisteluissaan.

Ammattiunionistit ovat alituisesti yhteiskunnan ja teollisuuden kehityksen jarruina. He, poikkeuksetta, aina lyöttäytyvät yhteen kapitalistein kanssa, silloin kun radikaalisemat työläiset yrittävät saada parannuksia koko työväenluokan olosuhteisiin, eikä ainoastaan jonkun inhoittavan matelevaisen, ammattilaisten räppeistä muodostuvan klikin hyväksi.

Kapitalistein kontroleeraamia.

Ammattiunioita kontroleeraavat, joko suorasti tai epäsuorasti, kapitalistit. Meille ei ole ensinkään outoa, että työnantaja itse vaatii työmiehensä liittymään ja kuulumaan

ammattiunioihin. Se on selviö, että ammattiunioissa ei ole kontroleeraavana orgaanina jäsenet, vaan kapitalistein ostamat virkailijat. Tästä voisin mainita lukusia ja kouraantuntuvia esimerkkejä, mutta ne lienevät tarpeettomia, sillä jokainen, joka tavalla tai toisella viime vuosien aikana on seurannut työväenliikettä, ei sitä voi epäillä.

Onko niistä työväenluokalle etua vaiko vahinkoa?

On vaikea sanoa, onko ammattiunioista koskaan ollut työväenluokalle sanottavaa hyötyä. Tänäpäivänä ovat ne työväenluokalle vahingollisia. Taistelujärjestönä koko työväenluokan edestä ovat ne nolliä. Ne luovat eripuraisuutta työläisten keskuudessa, ne hajoittavat työväenluokan, keskenään taisteleviin lahkoihin. Niistä on kehittynyt kapitalismille voimakas ase työväenluokan yhteisten, itsensä vapauttamispyrkimysten murskaamiseksi. Ne ovat, "sulettuine pajoineen", kiros työväenluokalle, joka pahe olisi poistettava, mitä pikemmin sitä parempi.

Avoin paja.

Että avoin työpaja on työväenluokalle edullisempi kuin sulettu, on ehdoton totuus. Ei ole edullista jakaa työväenluokkaa lahkoihin. Suurin osa Amerikan työväestöä on kulkevaa työväestöä. Sen täytyy saada vapaasti ilman esteitä muuttaa toisesta työalasta toiseen, ja toiselta paikkakunnalta toiselle. Amerikalaiset ammattiunionit ovat pääasiallisesti kokoonpantuja amerikalaisista "sisor billeistä", jotka eivät halua olla missään tekemisissä "ulkomaalaisten" kanssa.

Heillä ei ole päämääränä palkkajärjestelmän poistaminen, vaan sen säilyttäminen — sen säilyttäminen eri-asteikkoisena. Radikaalisten teollisuustyöläisten päämääränä on palkkajärjestelmän poistaminen, yhtäläisten etujen ja oikeuksien hankkiminen kaikille työläisille.

Tätä päämäärää ei suinkaan saavuteta sulkemalla työpajat, karkoittamalla ulkomaalaiset niistä pois, vaan avaamalla ne kaikkein käytettäviksi, ilman minkäänlaisia esteitä ja rajoituksia. Tällainen menettelytapa edistää teollisuuden ja teollisuustyöläisten kehitystä.

Se poistaa kaiken hankauksen eri työläisryhmien väliltä. Se tasoittaa palkat ja muut olosuhteet kaikkialla samanlaisiksi. Se tuo

eri työläisjoukot lähemmäksi toisiaan. Se liittää ne eroittamattomasti yhdeksi, yksimieliseksi työväenluokaksi. Se tekee mahdolliseksi yhden suuren teollisuusjärjestön luomisen ja sen kautta ennen pitkää, koko teollisuuden kontrolleraamisen.

Ammattiuonioitten hajoittaminen ja hävittäminen tänäpäivänä, on edistystä, työväenluokan vapauttamiseksi kapitalistiluokan orjuudesta.

Kehitysmahdollisuudet.

Voitaisiko niistä, sopivan kasvat- ja kiihoitustyön avulla, kehittää edistys- ja vallankumousmielisiä työväenjärjestöjä?

Ei. Sitä ei voida tehdä sentähden, kun niissä ei ole kontrollivaltaa jäsenille. Vaikka niissä olisi jäsenillä kontrollivalta ei sitä sitenkään voitaisi tehdä, sillä niiden sisäinen rakenne, säännöt ja lait, sekä niiden keskinäinen suhde toiseensa on sellainen, että ne täytyisi kokonaan uudestaan järjestää, muodostaa ja laatia.

Sellaista työtä sanotaan uuden rakentamiseksi, eikä vanhan korjaamiseksi. Vanhan korjaamiseksi voidaan sanoa ainoastaan sellaista, jossa vaan joitakin kohtia eli osia uudistetaan eli korjataan, yleinen muoto ja rakenne, eli luuranko, puitteet, ollen samat, eli pysyen entisellään.

Olisi hulluutta huonolle perustukselle rakennettuun, ränsistyneeseen rakennukseen laittaa uusia ikkunoita ja lattioita, sillä eiväthän ne uudet laitteet voisi sitä kuitenkaan pystyssä, käyttökelpoisena, pitää. Ainoa viisas teko tällaisessa tapauksessa on, käydä viipymättä sitä rakennusta tyhjentämään, ja alkaa systemaattisesti sitä alas purkamaan. Rakentaa uusi rakennus horjumattomalle perustukselle, käyttäen siihen rakennukseen vanhasta rakennuksesta purettua ainetta, sikäli kuin se on mahdollista ja käyttökelpoista.

Tulemme siis päätöslauseeseen, että jos minkälaisen rakennuksen tahansa perustus, luuranko eli yleinen kokoonpano on horjuva, heikko ja huono, ei sitä voida kehittää eikä korjata, vaan on se rakennettava kokonaan uudestaan, uudelle perustalle, uusinta, käytännöllisintä ja parhainta rakennustapaa ja -tyyliä käyttäen.

Työläiset älkää empikö, käydessänne tätä vanhaa, horjuvaa ja ränsistynyttä rakennusta alas repimään!

Teollisuusunionismi.

Mikä seuraa ammattiuunionismia?

Ammatteja eli käsiteollisuutta seurasi koneteollisuus, ja ammattiuonioita samaten seuraa koneteollisuusunionismi. Teollisuusunionismilla ymmärretään koko maailman työläisten järjestämistä yhden lipun alle, yhteen suureen tuotantoarmeijaan eli unioon.

Tällainen järjestö eli järjestäytyminen on tarpeellinen sen tähden, että sen avulla voidaan tehokkaasti työväenluokka koota yhteen, kasvattaa ja harjoittaa sitä luokkataisteluun, poistamaan kapitalistiluokka tuotannon ja jaon kontrollista ja kokonaan lakkauttaa olemasta. Sen avulla voidaan ylläpitää yleistä kuria ja järjestystä työväen riveissä, joka on ehdottomasti välttämätön, ennenkuin mitään tehokasta taistelua kapitalistiluokkaa vastaan voidaan käydä.

Yhtä tärkeä kuin teollisuusunionismi on taistelujärjestönä kapitalistiluokan poistamiseksi, on se, kapitalismin poistettua, työläisten uuden yhteiskunnan pohjaperustuksena eli piirustuksena. Sen välityksellä laajat työväenjoukot, jo kapitalismin vallitessa, tulevat oppimaan ja harjaantumaan tuotannon ja tuotannonjaon tehokkaaseen ylläpitoon ja kontrolliin. Täten, kapitalismin kaaduttua, ei työläisiltä mene sormi suuhun, ryhtyessään järjestämään uutta yhteiskuntaa, ja sen asioita hoitaessa.

Yhteiskunnallisen vallankumouksen tapahduttua, teollisuusunionismi lakkaa olemasta käy tarpeettomaksi, — sen nimeä vaan muutetaan, siitä suuresta, koko maailman käsittävästä, teollisuusuniosta tulee silloin samallinen, koko maailman käsittävä työläisten yhteiskunta. Teollisuusunionismi on siis ja sen tulee olla, kumpikin, taistelujärjestö sekä perustus, eli luuranko tulevalle työläisten yhteiskunnalle.

Meillä on tällainen teollisuusunio, MAAILMAN TEOLLISUUSTYÖLÄISET (Industrial Workers of the World). Se perustettiin Chicagossa v. 1904. Se piti ensimmäisen konventsiooninsa v. 1905, jolloin sen jäsenmäärä oli 40,000.

Päätään siitä mölökästä ja porusta, jonka kapitalistit ovat nostaneet tätä järjestöä vastaan, ovat he tulleet huomaamaan, että I.W.W. ja kapitalistinen, yliarvolle perustuva yhteiskuntajärjestelmä eivät voi yht'aikaa, kauan,

olla olemassa samalla maankamaralla— toisen täytyy hävitä.

Että työläiset suoriutuisivat voittajina, mahdollisimman pian, olkoon jokaisen työläisen ehdoton ja ainoa tarkoitusperä eli päämaali!

Luokkataistelu Tänään ja Lähitulevaisuudessa

Yhteiskunnallisen kehityksen ratas ei seiso paikallaan. Se pyörii eteen tai taakse. Viime vuosina on se saanut ennen kuulumattoman vauhtinopeuden, uusia, yhä korkeampia muotoja kohti.

Sen johtovaikutteita ja lakeja tuntevina, me luokkasuhteista selvillä olevat työläiset näemme kuin kuvamme peilistä, mihin yhteiskunnalliseen tilanteeseen ollaan menossa. Kaukonäköisemmät kapitalistien agentit, jotka näitä kysymyksiä tutkivat, hätähuudoiltaan varoittavat luokkaansa siitä tulevasta taloudellisesta kriisistä, jota vasten seisomme. Mutta turhaan varoitukset! Yliarvon laki on sokea, kuuro, säälimätön, verinen ja raaka. Se ei tunne yhteiskunnallista teoriaa. Se ohjaa tämän järjestelmän kulkua sille oleellista visiä uomaansa. Sitä ei voi radaltaan suistaa järjen viisauksella eikä ihmisten tahtominen. Yliarvo on riistojärjestelmän kehityksen vieteri. Se tiukkenee, pinnistyy joka päivä, kunnes se kerran historiallisesti katkeaa ijäksi päiväksi. Mutta sitä ennen tuo se mukanaan seurauksia, joita tietämättömät työläiset eivät osaa odottaakaan.

Työttömyys ja paniikki.

Työläisille sen seuraukset ovat tunnettuja. Viimeistä paniikkia v. 1914 seurasi Euroopan sota ja muutti se yleistä tilannetta. Sota oli paniikin pelastus. Se lisäsi tavaran kysyntää ja hävitti liikatuotannon. Useita vuosia kestänyt työttömyys hetkeksi poistui. Työläiset saivat työvoimansa myydyksi. Tyytyväisyys oli yleinen, vaikka elinkustannukset olivat kalliit, niin pitkän työpäivän palkka edellytti kohtalaisen toimeentulon.

Sodan aikana selvemmin kuin koskaan ennen, tuli elävästi näkyviin se jättiläismäinen tuotannon paljous, mitä työläiset kykenevät tuottamaan nykyisen tekniikan avulla. Vaikka parhaat, tuotantokykyisimmät työläiset miljoonalukuisina joutuivatkin militarismiin

palvelukseen, niin sittenkin tämän maan työväestö kykeni tuottamaan, ei ainoastaan sen tarpeen, mitä Yhdysvallat militarismineen haaskasivat, vaan sen lisäksi riittävästi ruokaa ja sotatarpeita liittolais-maillekin.

Toista aikaa elämme nykyisin. Sota voittojen kiihoittama tekniikka tuotannossa, ei ole kuluksaan pysähtynyt, puhumattakaan takaisin palaamisesta siihen asteeseen, jossa se oli ennen sotaa. Esim. laivanrakennus teollisuuslalla on loistavat tulokset nähtävänä. Suurilla laivatelakoilla kun aamupuolella päivää jättiläisteräshirviö lasketaan veteen, niin illalla samana päivänä ja samalla tilalla on toista jo niin paljon rakennettu, että jokainen näkee siitä tulevan laivan. Kolmessakymmenessäkin päivässä on se muutamissa paikoin rakennettu. Se on mahdollista siksi, että tekniikka tähellisemmin kuin koskaan ennen lisää työn tuottavuutta. Mutta huomattavana tekijänä tämän lisäksi tuotanto- ja kulutussuhteissa on sotamiesten asema sodan aikana ja nyt. Heitä palaa miljoonia rintamilta tuotannon palvelukseen. Sodan aikana he haaskasivat tuotettua työn arvoa. Halvempienkin laskelmien mukaan, yksi sotamies, pysyäkseen taistelukuntoisena, tarvitsi 16 työläistä takanaan tuotannossa. Rintamalta poistuneena työvoimansa kauppaajaksi, lisää hän samassa suhteessa työttömäin lukua kuin hän sodassa kulutti. Ja kun tämä suhde kerrataan miljooneissa, niin helposti käsitämmme miksi sota lopetti paniikin ja miksi sodan jälkeä taasen paniikki toistuu entistä uhkaavampana.

Tuotantovoimat ovat monenkertaistuneet. Työttömyys on parhailaan yleinen kaikissa maissa ja kiristyy se jokainen vuosi entisestään.

Työttömät työläiset eivät voi kuluttaa. Työssäkin olevien kulutuskykyisyys vähenee, kun palkat laskevat ja elintarpeet jatkuvasti